

Grzegorz Kucharczyk: Pravá monarchia znamená monarchia katolícka

20. júna 2020 ✚ História ✚ Monarchizmus

„Myšlienka kresťanskej monarchie sa zrodila na rozhraní stredoveku a staroveku, dávno pred reformáciou. Bola jedným z kľúčových prvkov kresťanskej civilizácie, ktorá vznikla vďaka evanjelizačnému pôsobeniu katolíckej Cirkvi. Charakteristickým znakom a vyjadrením kresťansko-katolíckej monarchie bola Svätosť kráľa a jeho vnútorná spätosť s Bohom, toto vyjadrenie vyrastalo z katolíckej Tradície. Avšak po roku 1517, keď Martin Luther odštartoval protestantskú revolúciu, zničili sa, alebo aspoň vážne narušili katolícke korene narušené v mnohých krajinách. Panovníci protestantských krajín opustili Kristovu vieru v prospech Lutherovho kacírstva a kacírstva jeho nasledovníkov“ tvrdí historik, profesor Grzegorz Kucharczyk.

Existuje ešte v roku 2020 okrem Vatikánu na svete nejaká katolícka monarchia?

Nie

S akými monarchiami sa stretávame dnes?

V Európe s takzvanými protestantskými monarchiami.

Prečo sa tak nazývajú? V čom sa protestantské monarchie líšia od katolíckych?

Protestantské monarchie sa od katolíckej monarchie líšia vo všetkom, rovnako ako sa skutočná demokracia líši od demokracie ľudovej. Alebo ako sa líši pravá čokoláda od nepravdej, tak ako sa originál odlišuje od nepodarenej kópie a pod.

Teda koncept protestantskej monarchie je nesprávny a falošný?

Áno. Samotná myšlienka kresťanskej monarchie sa zrodila v predrevolučnej ére a bola jedným z kľúčových efektov kresťanskej civilizácie, ktorá sa formovala vďaka evanjelizačnému pôsobeniu katolíckej Cirkvi.

Kresťanská monarchia vyrastá z konceptu katolíckej viery, z katolíckeho ducha.

Po roku 1517 sa v mnohých európskych krajinách odsekli korene skutočnej kresťanskej katolíckej monarchie a prepojenie sa prerušilo. Miestni svetskí vládcovia opustili Kristovo učenie v prospech herézy zbehnúť katolíckeho kňaza Martina Luthera a jeho nasledovníkov.

Ako vyzeral spomenutý proces? Monarcha uviedol, že už nechce byť katolíkom, priťahujú ho princípy luteránskej viery, vzdal sa katolicizmu a krajina, v čele ktorej stál prestala byť od toho dňa katolíckou krajinou?

Pokiaľ ide o samotný princíp, tak je to na prvý pohľad jednoduché. Ak zrežeme strom, ovocie na ňom už nikdy rásť nebude. Ovocím katolíckeho stromu bola katolícka monarchia. Ak sa v krajine, kde sa uhniezdil protestantizmus odstránila katolícka Cirkev a jej zásady, ktoré boli nahradené protestantskými zásadami, bola zničená aj samotná katolícka monarchia so všetkými jej atribútmi.

Samotný proces odmietania, ničenia a umierania Cirkvi v protestantských krajinách trval mnoho rokov, nešlo o jednoduchý proces. Nátlak prichádzal zhora a závisel od rozhodnutia vládcu. To je charakteristické pre každú krajinu, ktorá sa vzdialila od katolíckej Tradície a stotožnila sa s Lutherovými bludmi. Tento prvok je dôležité zdôrazniť, vládcovia absolútne obišli vôľu ľudí. Protestanti radi fabulujú a tvoria mýty o tom, ako keby protestantizmus vyšiel od vôle ľudí. Nie je to pravda. Niekde boli ľudia ochotní reformovať Cirkev, nie však v takej podobe, že by prerušili tradíciu, ktorá ich spájala s ich predkami. Najhoršia pri tom však je skutočnosť, že protestantizácia Európy by sa nemohla uskutočniť, ak by nebolo katolíckych zbabelých biskupov, ktorí celý proces reformácie podporovali a chránili v počiatočnej fáze buričov. Zlyhali v prvom rade časť šľachty a časť vysokého katolíckeho kléru.

Vráťme sa k biskupom. Povedzte, aké motívy ich viedli ku katolíckej apostáze. Boli to dôvody duchovné, teologické, materiálne alebo aké?

Apostáza a vzdanie sa katolíckej viery, stotožnenie sa s kacírstvom reformácie možno považovať za mysterium iniquitatis – tajomstvo neprávosti. Takéto rozhodnutia sa zrodili v tých najtemnejších zákutiach srdca jednotlivých vládcov, hoci v prípade Henricha VIII. nemožno hovoriť o najtemnejších zákutiach srdca, ale o najtemnejších zákutiach brucha a podbrušia. Ale Henrich VIII. je všeobecne známym príkladom, ktorému netreba venovať väčšiu pozornosť. Ale pozrite sa čo sa dialo aj pri poľských hraniciach v samotnom Brandenbursku. Brandenburský kurfirst Joachim I. Hohenzollern na smrteľnej posteli žiadal svojich synov a nútil ich prisahať na Bibliu a Kríž, že sa nevzdajú katolíckej viery. Synovia prisahali a po smrti otca slávnostnú prísahu porušili.

Prečo?

Prvým dôvodom je už vyššie spomenuté mysterium iniquitatis – tajomstvo neprávosti. Druhým dôvodom, ktorý ich formoval bola nezriadená túžba ukradnúť katolícke majetky. Ukradnúť katolícke majetky túžili nielen panovníci, ale aj veľká časť šľachty a mešťanov. Túžba po ukradnutí bohatstva bola hnacím motorom celej reformácie. Tieto túžby sformovali scenár celého procesu protestantizácie a reformácie v Británii, Škandinávii, Holandsku, častiach Nemecka či vo Francúzsku. Opätovne podčiarkujem, do tohto procesu boli zapojení aj nehodní biskupi, práve ich zrada a kolaborácia urýchlila celý proces rozpadu cirkevných štruktúr.

V žiadnej z krajín, kde sa zahniezdil protestantizmus sa cirkevná štruktúra nerozpadla preto, lebo by ju ohrozoval ľud, domáhajúci sa presadenia vlastných predstáv. Štruktúra sa rozpadla, pretože ju rozbili šľachta a časť vysokého duchovenstva. Pomerne presne to možno zdokumentovať na príklade rádu Nemeckých rytierov. Zo začiatku 16. storočia sa v archívoch rádu v Malborge nachádza veľké množstvo objednávok z lekární, v týchto žiadostiach rytieri požadujú lieky na liečenie „francúzskej choroby“. To znamená lieky na venerické ochorenia, konkrétne na liečbu syfilisu. Kto potrebuje lieky na liečbu venerických ochorení, diplomaticky povedané, jednoducho nežije v čistote.

Zlyhanie kresťanskej morálky je vždy spojený s vážnym úpadkom viery. Arcibiskup Fulton Sheen v minulosti povedal, že tí, čo neveria, majú zvyčajne aj veľké problémy s Božími prikázaniami. Prípad rádu Nemeckých rytierov je všeobecne veľmi zaujímavý aj preto, že väčšina biskupov z rádu Nemeckých rytierov v Malborge /tí čo požadovali lieky na liečbu francúzskej choroby/ obhajovali veľmajstra Albrechta Hohenzollerna, ktorý sa vzdal kresťanskej viery a konvertoval na luteránstvo. Úplne ináč sa správali mnohí bežní členovia rádu, vrátane rádových a svetských rytierov, ktorí nepatrili k vysokým cirkevným hodnostárom, Tí ostali verní

katolíckej Cirkvi, za ktorú na rozdiel od spomenutých biskupov prelievali v Pobaltí svoju krv.

Ja a mnoho mojich rovesníkov som sa v škole učil, že odstúpenie od katolicizmu u nemeckého veľmajstra Albrechta Hohenzollerna bolo výhodným krokom, hodným veľkého štátnika. Katolícka Cirkev mala toho veľa na rováši a reformácia priniesla nielen obnovu, ale stala sa aj veľmi zaujímavou intelektuálnou výzvou. Prečo sa takéto precedensy opakujú aj dnes v 21.storočí?

Spomenuli ste dôležitý a široký problém. To čo sa učia deti v školách a čo predstavujú mnohí súčasní poľskí historici ako historickú pravdu, je značne skreslené. Po prvé to čo sa označuje ako reformácia je len neposlušnosť katolíckeho kňaza Martina Luthera, ktorý bol obyčajným heretikom. Skutočná reforma katolíckej Cirkvi je spojená s Tridentským koncilom /1545-1563/, ten je odpoveďou na Lutherovu herézu a herézy iných odpadlíkov tej doby.

V Cirkvi vždy bolo jasne vidieť, že všetky krízy spôsobili práve ľudia, ktorých by sme dnes označovali ako „letničiari“. Pre nich je charakteristické, že keď im niečo prestane vyhovovať v katolíckej doktríne, tak si to začnú prispôsobovať tak, aby im to vyhovovalo. Falšujú Sväté Písmo, vytrhnú polovicu vety z kontextu, deformujú podobenstvá Pána Ježiša a bez patričných oprávnení vykonávajú vlastné voluntaristické predstavy.

Martin Luther falšoval Sväté Písmo, klamal, neprávom osočoval pápeža, nebol žiadnym duchovným Robinom Hoodom, s ktorým sa možno aspoň čiastočne stotožniť. Kardinál Robert Sarah, ktorý často kriticky hovorí o situácii Cirkvi vo svete tvrdí, že dnes sa stávame opäť svedkami situácie, kedy sa v Cirkvi opätovne zjavil duch Judáša. Tak ako sa duch Judáša zjavil v Cirkvi pred 500 rokmi počas Lutherovej reformácie, objavil sa aj dnes. A pred 500 rokmi panovníci, ktorí sľubovali, že budú chrániť Cirkev a princípy katolíckej monarchie, zlyhali.

Tu s Vami nebudem súhlasiť, minimálne jeden z európskych monarchov - španielsky panovník Filip II. bol pripravený brániť katolícku Cirkev a princípy katolíckej monarchie. V druhej polovici 16.storočia sa vydal na výpravu proti Britským ostrovom.

Čiastočne je to pravda, nezabudnite ale, že Filip II. vyslal svoju armádu proti Británii najmä preto, aby získal späť korunu, ktorá mu podľa jeho slov patrila, pretože bol niekoľko rokov manželom Márie Tudorovej, tú na tróne nahradila kráľovná Alžbeta.

Akcia Filipa II. bola poslednou šancou na konverziu britských ostrovov a reštauráciu katolicizmu v krajine bez väčšieho krviprelievania, pretože ešte stále žilo v anglikánskej Británii dostatok ľudí, ktorí si pamätali duchovný a kultúrny život vnorený do princípov katolicizmu. Ale porážka neporaziteľnej španielskej „Armády“ zapríčinila, že sa protestantizmus na britských ostrovoch udržal a v nasledujúcich generáciách zosilnel. Objavila sa nová generácia, ktorá vôbec nepoznala katolícku realitu, tradíciu a voči katolicizmu sa nepriateľsky vyhranila. Kontinuita katolicizmu bola porušená. Ja by som ale ako príklad katolíckeho monarchu vyzdvihol skôr poľského panovníka Žigmunda Augusta, posledného z Jagellovcov, ktorý však má u súčasných historikov veľmi zlú povesť.

Prečo akurát Žigmund August?

Pretože on veľmi tvrdo reagoval na požiadavky nekatolíckych šľachticov v poľskom Sejme, aby sa podľa vzoru Henricha VIII. posadil na panovnícky trón v Poľsku a vyhlásil sa za hlavu Cirkvi v Poľsku. Žigmund August im ale oznámil: „Nebudem kráľom vašich svedomí a nebudete sa za mňa skrývať.“ Tieto slová vyvrcholením katolíckeho pohľadu na úlohu panovníka. Toto je realizácia katolíckeho princípu, podľa ktorého moc pochádza od Boha, ale panovník nie je Bohom, takže nemôže zasahovať do svedomia iných. **Každý je zodpovedný pred Bohom za svoje skutky, svedomie je jeho zrkadlom, v ktorom každý môže vidieť svoj pravý obraz.** Úplne odlišný princíp ako u heretika Martina Luthera a v protestantských monarchiách, kde sa tak často apeluje na potrebu pochopiť „vykonávanie nevyhnutných krokov“, ktoré sa priečia svedomiu.

Prečo protestanti nevymysleli pre svoje monarchie iné pomenovanie, prečo trvajú na používaní katolíckeho termínu monarchia, ktorý prináleží katolíckym monarchiám? Ved' aj islamisti majú vlastné pomenovanie monarchie - kalifát.

Protestanti pojem monarchia používajú z jednoduchého dôvodu. Aby mohli prehľbovať deštrukciu katolíckeho pohľadu na monarchiu. Čo je to za zvrátenú podobu monarchie, keď kráľ alebo kráľovná pri korunovačnom rituály prisahajú vernosť ústave a nie Bohu?

Nemá nakoniec pravdu profesor Jakub Polit, ktorý tvrdí, že v protestantských krajinách nemožno hovoriť o panovníkoch a monarchoch, ale len o šašoch a klaunoch?

Samozrejme, že má pravdu. V prípade protestantských monarchií máme čo do činenia so šaškovaním a predstieraním niečoho, čo v skutočnosti neexistuje.

Prečo nemôže byť v protestantských monarchiách panovníkom katolík? Občas sa objavujú informácie, že pretendenti, ktorí čakali na britský trón a ktorí konvertovali na katolicizmus, stratili právo zasadiť na britský trón. Ani vo Švédsku sa nemôže stať katolík kráľom, môže sa však kráľom stať ateista... Prečo je to tak?

Na túto otázku odpovedal už dávno Gilbert Keith Chesterton. Protestantizmus nemá čo ponúknuť, je vnútorne prázdny a môžete ho naplniť čím chcete. Jediné čo drží protestantskú monarchiu pohromade je antikaticizmus, spoločný menovateľ pre všetky typy liberálov, ateistov, komunistov, anarchistov a i.

Až do roku 1910 musel každý britský panovník zložiť pred svojou korunováciou prísahu, že sa zrieka pápežských bludov, ako je skutočná prítomnosť Krista vo forme chleba a vína, uctievania svätých a najmä uctievania Panny Márie, Božej Matky. Kto neprisahal, nemohol sa stať britským panovníkom. V roku 1901 sa snažil Edward VII. tejto prísaha vyhnúť, ale povedali mu jasne. „Ak nebudete prisaháť, nebude korunovácia“.

A ako je to vo Švédsku, krajine totálnej slobody, lásky a tolerancie, ktorá nikoho neodsudzuje?

Pomenovali ste to presne. Švédsko je krajina totálnej slobody, lásky, a tolerancie pre všetkých, samozrejme s výnimkou katolíkov. Švédi ostávajú vyhranení voči katolíkom, napriek ďalekosiahlym ekumenickým gestám Vatikánu.

Existuje šanca na zmenu a k návratu k princípom Christianitas a že sa opäť objaví pravá, katolícka monarchia?

Samozrejme v dnešnej dobe, keď sa na to dívate čisto z ľudského hľadiska a podľa toho, čo sa nachádza okolo nás, tak možno len záporne pokrútiť hlavou. Ale Boh už v histórii viac krát ukázal, že nič mu nie je nemožné.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/grzegor-kucharczyk-prava-monarchia-znamena-monarchia-katolicka/>